

100 maldų neturintiems laiko



Maldos
išsiilgusiems
tyrumo



- Tyras yra tas, kas dar neišmoko kontroliuoti. Čia jo tyrumas – nesąmoningas pasitikėjimas.
- Tiktai pasitikint viskas tampa įmanoma, o kontrolė visada prieina ribą. Ką reiškia prarasti tyrumą, jei ne įsitikinti savo ribotumu? Užsidaryti savo žmogiškumo narvelyje...
- Tyrąjį veda paslaptinė jėga, kuria jis visiškai pasitiki, todėl įveikia šiaip jau neįveikiamas kliūtis. Tyrumas – šarvai, todėl nebaisu.
- Viešpatie, noriu vėl būti tyra, tokia, kokia buvau prieš daugelį metų.
- Viešpatie, atsisakau kontrolės, savo teisių ir valdžios: atiduodu save į Tavas rankas.
- Padėk man sielos gelmėse vėl surasti ir įžiebtį trapų tyrumą.

- Niekas nemoka taip pasitikėti, kaip vaikai.
- Kai jie tiesia rankas, pakėlę į mus savo skaidrias akis, ir leidžiasi vedami, tvirti savo tyrumu, ar kas galėtų pagalvoti, kad juos gali paliesti blogis?
- Galbūt tai mums nori pasakyti Jėzus perspėjimu: *Jeigu nepasidarysite kaip vaikai...* Galbūt šito tikisi iš mūsų: visiško pasitikėjimo, atsisakymo būti savo pačių viešpačiais, tyrumo atgaivinimo. Tik šitaip blogis daugiau nebegalės mūsų užklupti ir ant mūsų nužengs gydanti Dievo malonė.
- Viešpatie, mokyk mane pamiršti save.
- Mokyk pasitikėti.
- Mokyk atsiduoti.
- Viešpatie, dar sykį pamokyk tyrumo.



- Noriu tokių akių, kaip vaiko, tariančio pirmuosius žodžius: vaikių ir besijuokiančių.
- Noriu tokių akių, kaip vyro, vedančio už rankos anūkėlį: akių, kuriose atsispindi nauja laimė.
- Noriu tokių aidų, kaip besimeldžiančios moters, – dvasingų.
- Noriu aidų kaip vienuolio: svaraus, bet lengvo žvilgsnio, nes tai, ką jis patyrė svaraus, atiduoda pasauliui paprastai ir lengvai.
- Noriu akių – taip, taip! – kaip Marijos, plačiai atvertų ir tyrų, kokios jos buvo, kai ji žvelgė į Jėzų apreiškiantį angelą.
- Bet kad turėčiau tokias akis, reikės paplušėti. Reikia ilgų metų, kad mano žvilgsnis toks tap-tų. Privalau nusižeminti ir būti paprasta. Tu-riu tapti skaidri ir atvira. Bet visų pirma turiu atsisakyti savęs. Prarasti save. Pamišti save.
- Viešpatie, esu pasirengusi. Kreipki mano žingsnius paprastumo keliu.



- Viešpatie, argi tikrai pamiršau laikus, kada loksčiau po miškus: nervai įtempti kaip stygos, refleksai nerimsta, pojūčiai tokie aštrūs, kad net sopa.
- Argi užmiršau ugnies gyvastį ir plėšrūnų staugimą ten, tamsoje, ir kaip spaudžiau prie krūtinės naujagimį?
- Argi užmiršau gaivų ir tyrą džiaugsmą, atradimo džiaugsmą... laukinį džiaugsmą panerti veidą į švarų šaltą vandenį; suleisti dantis į dar virpančią mėsą laimikio, atidavusio gy-vybę dėl manęs, kaip ir aš vieną dieną atiduosiu savąją; rasti šiltą prieglobstį glėbyje savo žmogaus, kuris iš manęs semiasi gyvybės syvų; kreiptis į Tave, Viešpatie, šoku ir daina; kreiptis į Tave dėkojant ir žinoti, kad būsiu išklaudyta... Argi tikrai pamiršau?
- Argi manyje iš viso to jau nebeliko nieko: nei atodūsių, nei migloto prisiminimo, nei virpesio?
- Ar taip toli nuklydo mano poezija? Taip toli mano paslaptis, mano tyrumas?
- O juk jausčiausi Tau daug artimesnė, Viešpatie, jei tik bent akimirką tai prisiminčiau!



- Būna akimirų, Viešpatie, kada beveik ir nušvinta tiesa.
- Tai gali nutikti kad ir kalnuose, kur viena vaikštinėju tarp akmenų. Kojos pačios kilnojasi, mintys pačios sklendžia. Ir laikas išnyksta, o visa tikrovė – žvarbus oras, tylą, neapčiuo-piama mane persmelkianti esatis – susilieja su mano siela kaip kad dangus susilieja su jūra ties horizontu, ir jie jau neatskiriama. Tokią akimirką galiu tapti bet kuo: augalu, gyvūnu, akmeniu. Nė nepajusčiau.
- Ir ūmai mano mintis puola gaudyti tiesos, kuri ką tik blykstelėjo. Tačiau niekada nesugauna. Ji išslysta kaip žodis, kuris sukasi ant liežuvio galo, ir išsprūsta, kai jau, regis, buvai benutverianti.
- Kartais galvoju, kad jei tiesa šitaip blykstelė, vadinasi, ji yra.



- www.pakuonioparapija.lt

Algimantas J